

findes et Par Afvigelser, som ikke kunne ansees for uvæsentlige. Den ene er den, at Kjendelsen for Næringsbeviset er foreslaaet forhøiet fra 100 til 150 Rd. Jeg skjønner ikke rettere, end at denne Forhøielse maa ansees for hensigtsmæssig og passende. Den anden Afvigelse er den, at der i det ifjor vedtagne Lovforslag var indsat en Bestemmelse om, at Kjendelsen og den Deel af den aarlige Afgift, som ifølge Næringsloven af 29de December 1857 vilde tilflyde Communens Kasse, skulde tilfalde de Fattiges Kasse, men at denne Bestemmelse ikke er optagen her. Den høitærede Indenrigsministers Formand sympatiserede meget stærkt med den ifjor i saa Henseende vedtagne Ordning. Han fandt endog, at man egentlig burde gaae et Skridt videre, idet man burde lade alle de Afgifter, der indkomme ved Hjælp af Næringsbeviser, indflyde i de Fattiges Kasse, og han meente kun, at det maaskee vilde være noget inconsequent i dette ene Tilfælde, at gjøre en Undtagelse fra Næringslovens Bestemmelse. Jeg troer dog imidlertid, at den Afgift, hvorom der her er Tale, er af en saa jæregen Besskaffenhed, at den nok kan gjøre en særlig Undtagelse tilledelig, og jeg vil derfor ogsaa henstille til den høitærede Indenrigsminister, om han ikke troer at kunne slutte sig til sin Formand i denne Henseende, saa at den omtalte Bestemmelse vender tilbage i Lovforslaget.

Det vil af mine Uttringer fremgaae, at jeg kan stemme for det foreliggende Lovforslags Vedtagelse, men jeg kan dog ikke undlade endnu at tilføie, at det har overrasket mig, at nærværende Forslag, der dog maa siges at gaae ud paa en Udvidelse af Næringsloven af 1857, netop fremkommer paa et Tidspunkt, hvor man venter og haaber ved den høitærede Ministers Medvirkning at see Næringsloven i dens Heelhed underkastet en alvorlig og noie Prøvelse. Jeg kan meget vel forstaae, hvad der har foranlediget den høitærede Minister til at fremkomme med Lovforslaget, ja jeg troer endog, at Ministeren udtalte det, da han forelagde samme. Grunden dertil er netop det Ubehagelige og Uvilkaarlige, der er ved de nærværende Bevillinger. Jeg indrømmer dette, og jeg troer, at det fra alle Sider erkendes, at den Art af Bevillinger ikke kan meddeles paa

det Grundlag, som nu bestaaer, eller med den Klarhed og Sikkerhed, som ønskeligt er. Men jeg mener dog, at, naar man har kunnet hjælpe sig med den bestaaende Tilstand saalænge, som man har det, saa kunde man maaskee ogsaa nok hjælpe sig med den en kort Stund endnu, indtil — som jeg haaber — Næringsloven i sin Heelhed bliver underkastet en gennemgaaende Prøvelse. Det er kun disse Bemærkninger, som jeg har villet tillade mig at gjøre.

Tobiesen: Jeg vilde ønske, at jeg kunde være enig med den sidste ærede Taler i, at den her foreslaaede Lov ikke vil faae en meget skadelig Indflydelse paa Kjøbstæderne. Da jeg ikke selv er Næringsdrivende under nogenformhelst Form, haaber jeg, at mine Udtalelser desangaaende, hvilke ere støttede paa den Erfaring, som jeg har indhøstet i min Embedsstilling, maae blive antagne af Thinget ialfald ikke at være partiske. Jeg har meget jevnlig Leilighed til at blive bekjendt med Ønsker om at faae Bevilling til at handle med Brændevin paa Landet, saaledes som disse Bevillinger nu gives, og jeg veed af Erfaring, at Kjøbmandsforretninger, der etableres paa Landet, ikke kunne give noget egentlig Udbytte, uden at en saadan Tilladelse til Handel med Brændevin tillige gives. Der er flere Kjøbmænd i min Jurisdiction, som have opgjort Balancen over deres Forretninger for mig, og det er derved blevet mig klart, at saadanne Forretninger ikke kunne betale sig, naar Tilladelse til Brændeviinshandel ikke gives, idet Bønderne kun ville søge stadig til en saadan Handel, naar de der kunne hente alle deres Varer og deriblandt ogsaa Brændevin, som de bruge i deres daglige Huusholdning. Bevillinger til Brændeviinshandel paa Landet attraaes derfor meget levende, og skjøndt det ikke kan negtes, at baade Amtsraadene og Politimestrene have anbefalet og at Ministeriet er gaaet ind paa at give Mange en saadan Tilladelse, saa have de dog negtet endnu flere Ansøgere samme. Naar der ikke i en Afstand af 1½ Mil rundtom samtlige Kjøbstæder etableres talrige Kjøbmandshandler da er dette, efter min Overbeviisning, ogsaa alene begrundet i Frygten